

LBRIS

We know
books

LUMINIȚA
RUSU

Triluri
de papagal

proză scurtă

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2024

Cuprins:

1. fiction	5
Adolescență	7
Adolescent absurd	8
Adolescentul poet	10
Prietena noastră, Grațierea	12
Idila	17
Microbistul	19
O masă fără scaune	21
La o cafea	23
Umbra celei ce a fost	27
Gheorghe	30
Râpa Dracului	33
Un suflet nobil	36
Cafeneaua	40
Sfârșitul poveștilor	44
2. science-fiction	47
Escape Room	49
Nu sunt un pește	80
Rhalf	88
Sfârșitul	98
3. reality	111
De la cârciumă la artă	113
Sunteți prieteni? Cumpără-i cartea!	116

Vârsta pe care o simți	120
C de la carantină	125
Siluetă de invidiat	128
Pentru ce scriu.....	131
Cluj-Napoca-Bistrița, dus-întors	133

© Autoarea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUSU, LUMINIȚA

Triluri de papagal / Luminița Rusu. - Cluj-Napoca : Casa cărții
de știință, 2024

ISBN 978-606-17-2388-1

821.135.1

Design grafic copertă: Roxana Ardelean

Detaliu copertă: Maria Rusu

Redactor & tehnoredactor: Ada Blendea

Casa Cărții de Știință

B-dul Eroilor nr. 6-8, ap. 12

Cluj-Napoca, 400129

Tel: 0264-431920

E-mail: editura@casacartii.ro

1.
fiction

Adolescență

Îți scriu să te întreb. Să te întreb ce te întrebi și tu: de ce? Doar l-am iubit cum l-ai iubit și tu! Nu m-a iubit și n-a iubit... Și crede că e fericit! Și l-am iubit crezând că va iubi, sperând că mă va iubi! Într-o zi, a plecat... Nu-mi spune că n-a plecat nicăieri, nu-mi spune că e la doi pași de mine... Nu-mi spune că nu s-a schimbat nimic! Știu că el e neschimbat, știu că tu ești la fel și toți sunt cum erau înainte... Dar eu nu mai sunt eu! N-am mai fost eu din clipa când ți-am spus că îl iubesc. Sau poate abia atunci am devenit eu! Să nu-mi spui că e doar o experiență de viață! Să nu-mi spui că doare doar fiindcă-i prima! Prima ce? Prima dragoste, prima decepție, prima...

Poate că ai dreptate! Și celelalte cum vor fi? Și celelalte vor mai fi? Ți-am scris să te întreb... Te rog ceva: să nu-mi răspunzi!

Adolescent absurd

Eram studentă în anul I și aveam ambiții poetice. Un redactor, plictisit de pisălogeala mea, mereu prezentă cu alte poezii, m-a trimis la un cenaclu literar. Îmi amintesc prima seară... Timidă, zăpăcită... Nici nu știu dacă m-am prezentat! Mă așteptam să văd o mulțime stranie de singuratici triști. Am găsit o gașcă veselă cântând în jurul unei chitare. Nu-mi stătea în caracter, dar, cât am mers la întâlnirile lor, am fost doar spectator.

Sporovăiau, spuneau glume. Apoi, unul dintre ei cerea liniște. Avea ceva... o poezie, o nuvelă sau simple gânduri. Citea și ceilalți îl ascultau. Când termina de citit, discuția se relua, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. La început, am vrut să mă revolt. Apoi, am hotărât doar să ascult. Aveau talent majoritatea. Prea cinici, poate, unii sceptici.

Era unul dintre ei. Scria poezii-telegramă, dacă se pot numi așa. Nu mi-au plăcut. Nu erau lirice, n-aveau sentiment. Doar constatări, simple constatări.

Într-o seară, a citit o nuvelă. Era cu un personaj absurd, încercând să iasă dintr-o lume absurdă, deșertică și ajungând obsesiv la o lume absurdă de piatră. Și, după fiecare etapă de drum, întâlnea un domn Iliescu, cu care avea aceeași scurtă conversație:

„- Ce mai faceți, domnule Iliescu?”

„- Construim, construim!”

Nu știu de ce mi-am amintit de acel redactor plictisit. Așteptam de câteva luni să îmi publice vreo poezie. Și m-am gândit la cei din jurul meu. Aveau talent, dar... „De fapt, sunteți tineri!” Puteți să așteptați puțin! ne-a spus, într-o zi, secretara unei reviste literare.

Puteam, sigur că puteam. Și „Ce mai faceți, domnule Iliescu? – Construim, construim!”.

Adolescentul poet

Scria pe bancheta din fața mea. Nu-mi mai amintesc unde mergeam, doar că stăteam amândoi la geam, singuri în compartiment. Scria pe bancheta din fața mea, scriam pe bancheta din fața lui...

Cred că eram amuzanți stând fiecare cu caietul pe genunchi, la început, scriind, apoi, doar prefăcându-ne și studiindu-ne pe furiș. Curajul disperării, disperarea orelor de drum pe care trebuia să le străbat în tăcere m-a îmboldit să intru în vorbă.

La început, răspundea monosilabic, roșind. Clar, un timid incurabil. S-a însuflețit doar când l-am întrebat ce scria... Poezii... Îi place să scrie poezii. E un singuratic și poezia e singurul lui mijloc de a comunica cu ceilalți. A comunica nu în acel strat superficial care se cheamă „conversație”, ci de relaționare interumană profundă.

A început să scrie prima dată când a avut ceva de spus: când s-a îndrăgostit. Pășea în viață într-o direcție care lui i se părea cea mai bună când s-a împiedicat de ea. Și ar fi vrut ca drumul acela să nu mai aibă direcție, să se oprească pur și simplu sau să devină un cerc în jurul punctului unde a întâlnit-o. Dar drumul acela era prea vechi să se oprească pentru el.

Ar fi putut să se oprească doar el, dar din urmă-i veneau potop de adolescenți, mult, mult mai hotărâți decât el. „Înainte, înainte!” Și a mers înainte. Doar i-a scris... Nu a aflat niciodată ce s-a întâmplat cu acele rânduri, frânturi de gând ce fugeau pe foaia albă, fără vreun scop, doar de dragul foi albe. Poate nu au ajuns la ea, poate... Poate au ajuns!

Când nu a mai văzut-o, i-a urât pe toți cei care strigau „Înainte, înainte!”. I-a urât, deși știa că, și de-ar fi fost singur pe drum, tot înainte ar fi mers. Dar i-a urât, urându-se pe sine odată cu ei. Și, ca să se elibereze de ură, a scris... Frânturile de gând nu mai alergau fără sens. Mergeau ordonate pe foaie, chiar dacă le simțea gata oricând să fugă iar. După ce s-a eliberat, a iubit iar... Apoi, a scris. A urât din nou... A scris iar... A iubit, a urât... a scris.

Am coborât cu senzația stranie că el nu va coborî niciodată din acel tren. Apatârinea nu atât trenului, cât geamului pe care se succedau munți și văi, munți, văi...

Vrei să îți spun acum ce s-a întâmplat cu el, când l-am reîntâlnit. Nu l-am mai văzut niciodată.

Prietena noastră, Grațiela

– Categoriec, dragostea nu e pentru mine! se lamentează Grațiela, sosită ca o furtună de la cinematograful.

– Deci... fără deci la început de propoziție! Am fost la *Pacientul englez*. Bun film, romantic, dar nu siropos. Cam trist, ce-i drept, dar foarte bine realizat! Sala, plină și lângă mine, un Adonis de un metru nouăzeci. Deja visam la cum îi plâng în brațe pe final. Dar, când s-a terminat filmul, smiorcăia pe umărul meu și s-a dus toată atracția.

– Ei, lasă, Grațiela! Tu ești o fată frumoasă... păcat că ești deșteaptă! Vlad o consolează râzând și toata gașca se amuză.

Trebuia să fie o blondă suavă. Așa au visat-o părinții ei, probabil, când i-au pus numele Grațiela.

Dar era o roșcată temperamentală și veșnic în gașca băieților. Nu prea avea prietene și nici nu părea să simtă nevoia de companie feminină. Doar conversația băieților o găsea interesantă și ei o plăceau ca pe o prietenă foarte bună. Unul dintre ei i-a făcut curte. A încercat, dar Grațiela l-a refuzat elegant: „Ești un prieten prea bun, nu vreau să pierdem asta!”. Și au rămas amici.

Dar o prietenă avea. Miruna ilustra principiul contrastelor care se atrag, se pare, nu doar în dragoste. Era o domnișoară veșnic aranjată și, la începutul prieteniei, a pornit o

adevărată campanie de feminizare a Grațiellei. Au colindat numeroase buticuri moderne și a reușit chiar să o ducă la un salon. Grațiela a admirat rezultatul final și a concluzionat: „Drăguț, dar nu mă reprezintă.” Iar Miruna a acceptat-o în eternii blugi albaștri.

Într-o zi, Grațiela s-a îndrăgostit de un coleg de școală. După câteva luni, s-au logodit. La nunta Mirunei, însă, Grațiela a venit singură. Iubitul era ocupat și, apoi, ea voia să profite de ultima ei ieșire ca „burlăciță”. Mare greșală! Tudor a atacat-o de cum s-au văzut:

– De ce vrei să te căsătorești cu un bărbat pe care nu îl iubești?

– De unde știi tu că nu-l iubesc?

– Dacă îl iubeai, nu veneai singură!

Tudor e inamicul principal al Grațiellei. În orice discuție se înțepă și, de obicei, se aprind așa de tare, că ai senzația că or să se ia la bătaie. Apoi, Tudor își amintește că ea e femeie și cedează, fapt ce pe Grațiela o enervează cel mai tare.

– Acum vrei iar să mă contrazici!

– Nu, acum vreau doar să te opresc să faci o mare greșală! Uită-te în ochii mei și spune-mi că îl iubești și nu mai am nimic de zis!

Au vorbit toată noaptea. Pentru prima oară, ca doi prieteni buni, fără tachine inutile. Pe drumul de întoarcere, nu au schimbat o vorbă. Tudor era totdeauna împotriva ei, dar, acum, Grațiela simțea că are dreptate. Așa că a rupt logodna.

Când s-a terminat studenția, gașca s-a împrăștiat. Băieții erau studenți la Politehnică, iar Grațiela urmasa Medicina. Au stabilit o dată în care să se revadă în fiecare an, să-și povestească ce au mai făcut. S-au întâlnit doar după primul an. Grațiela era din nou logodită.

– Să știi că îl iubesc, Tudore! Dacă nu erai tu, făceam o imensă greșeală!

– Ei, îl iubești! Astea sunt așa cuvinte mari: iubirea, fericirea...

Tudor era misogin. Iubise mult o fată și ea l-a părăsit. După ea, nimic nu a mai fost la fel. Spunea că e incapabil de iubire și singura femeie cu care vorbea era Grațiela. Dar ea trebuia să suporte toate reproșurile pe care el le avea de făcut sexului frumos. Iar ea nu era genul fără replică.

Într-o seară de februarie, Grațiela a plecat din țară. Doar în concediu, în vizită la fiul ei, student în München. De obicei, ura să plece singură în concedii, dar soțul era ocupat și ei îi era dor de copil... pentru ea, rămăsese tot copil. Avea patruzeci și cinci de ani și îmbătrânea frumos.

– Ce faci aici, Grațiela?

Pe holul facultății, din grămada de studenți, răsare Tudor.

– Îl aștept pe fiul meu!

– Fiul tău? Doamne, de câți ani nu te-am văzut! Bem o cafea?

– Mulțumesc mult, aș prefera o țigară, dar știu că aici nu se poate!

– Ei, pentru tine se poate, în biroul meu. Neoficial... mai fumez și eu din când în când. Birou impersonal, fotolii standard.

– Deci... fără deci la început de propoziție! Înțeleg că ești profesor.

– Da. Nu mă vedeam, dar am plecat la doctorat în străinătate și aici am rămas.

Tudor zâmbește. Tot blugi albaștri are, dar a schimbat tricoul pentru o bluză ceva mai elegantă.

I-au apărut mici riduri în colțul ochilor și, când zâmbește, i se încrețesc ca o steluță. Nu o mai aude și nu știe cum a început să sărute acele raze fine, apoi, pe cele din jurul gurii. Iar ea nu a protestat nici măcar de formă. Nu voia decât să nu se oprească din a o săruta și să fie a lui. Era a lui din totdeauna!

– În seara aceea, când mi-ai spus că îl iubești... Voiam să te opresc, voiam să te strâng în brațe, să-ți spun că eu...

– Dar nu ai făcut-o!

– Și acum ce facem?

– Ce am putea să facem? Ți-am spus atunci că îl iubesc.

– Și eu?

– Și tu... Hai să nu fim penibili și să avem discuția cu „noaptea asta a fost o greșeală”!

– Dar nu a fost! Știi, când te-am cunoscut, îți tot spuneam „prietena noastră, Grațiela”. Imens de mult îmi doream să mă conving că suntem doar prieteni. Uneori, chiar reușeam.

Grațiela fumează în tăcere. Trage cu sete din țigară și aruncă fumul cu ochii închiși pentru a-i savura mai intens

aroma. Aceleași țigări din studenție, modelul clasic fără arome sau formă slim.

– Am fost un prost, aș fi putut...

– A trecut, Tudore! Vremea noastră a trecut.

– Nu spune asta, am putea...

– Dar eu nu vreau! Ai fi un soț lamentabil și eu am doi copii. Măine poate sunt bunică și tu mă vezi tot adolescentă.

Grațierea a țâșnit în blugii ei albaștri. Din ușă, s-a întors zâmbind:

– Rămânem prieteni, nu? N-aș vrea să pierd... prietenia ta.

Prieteni... Rămas singur în biroul impersonal, Tudor fumează și el. Stinge lumina și încuie toate ușile, apoi, trece pe lângă ghereta portarului care, surprinzător, nu doarme. Noroc că are obiceiul de a lucra până noaptea târziu, altfel ar fi intrat la idei.

Afară plouă mărunț. Își încheie jacheta și o pornește pe jos înspre casă. Deci nu voia decât... Dar atunci de ce... Doar amici... În fond, de ce nu?

În sufragerie arde o veioză mică. Soția a adormit așteptându-l pe canapea. O înveli și o sărută pe frunte.

– Cât e ceasul?

– E patru dimineața. Culcă-te la loc.

– Ar trebui să nu mai lucrezi așa mult!

– Da, ai dreptate. Am pierdut noțiunea timpului și am uitat că nu mai am optsprezece ani. Se întinse lângă ea și căzu într-un somn de plumb.

Idila

Prima dragoste. Iubești, de fapt, ideea de a fi îndrăgostit. Te-ndrăgostești dintr-o privire și o simplă atingere îți dă fiori. Nici nu-l cunoști prea bine și, de fapt, te-ndrăgostești de cel ce ai vrea să fie.

Era o zvăpăiată. Genul acela de fetișcană drăguță, veșnic la curent cu ultimele bârfe și noutăți mondene. Iar el era un tip retras, introvertit și demodat. A văzut-o și a invitat-o la o prăjitură...

Cine mai invită în ziua de azi o fată la cofetărie? Dar ea a acceptat.

Au fost împreună câteva luni. Nu l-a putut convinge în acest timp să meargă la o discotecă, dar de câteva ori au ieșit la teatru sau la film. Nici el nu a schimbat-o prea mult. Felul lui matur de a privi viața era, din punctul ei de vedere, doar urmarea unor traume adolescente ce trebuiau depășite.

S-au despărțit după un timp... Erau prea diferiți!

Crești și te maturizezi. Găsești alte iubiri și te străduiești să nu le compari cu prima, din teama de a nu le pierde. Într-o zi, apare un el, pe care nu-l mai compari cu nimeni. E al tău și ești a lui dinainte de a vă naște. Și, dacă ai noroc, rămâi cu el.